

Lidercsegy

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercsegy

III. évfolyam, 11. szám, 2009. november

Beszámoló

Fantasy

Horror

Neoprimitivizmus

Hegylakó

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

**Honfy Ágnes Ilona, Mickey Long, Balog József,
Marcos, N.A. Cabeludo, Homoergaster, Kapitány**

STAWICKI
2009

Tartalom

INFÓ

Hírek röviden2.

BESZÁMOLÓ

Találkozás Leslie L. Lawrence-szel
/Homoergaster/3.

NEOPRIMITIVIZMUS

A Tibeti purbus gyilkosság /Mickey Long/4.

FANTASY

Női praktikák /Balog József/5.

Különös éjjel /Marcos/6.

Barbárok /N. A. Cabeludo/8.

HORROR

Amikor a hold eltakarja a napot
/Honfy Ágnes Ilona/10.

HEGYLAKÓ

A medve (Kurgan története) VIII.
/Homoergaster/14.

LIDÉRCFÉNY HQ KÖZLEMÉNYEK

LidércFényes lehetőségek.....13.

Szentesi Otaku Club16.

KÖNYVAJÁNLÓ

Alan Dean Foster: Kiberritus /Kapitány/16.

Köszöntő

KEDVES OLVASÓINK!

Jelen számunk főleg a fantasy műfaját kedvelőknek szól, ám azért akad más is.

Városunkban dedikált ugyanis november 9-én Leslie L. Lawrence, melyre ellátogatott Homoergaster kollégánk - aki nagy rajongója a mesternek. Beszámolóját itt olvashatjátok a 3. oldalon.

Utolsó, befejező részéhez érkezett Kurgan története. Ezúton is köszönjük olvasóink kitartását. :)

Van itt még némi neoprimitivizmus és horror is, valamint könyvajánló, alant néhány rövid hír, s egy új lehetőség, mely által 2010 januárjától már nem csak a szentesiek juthatnak hozzá az egyes Lidércfény AKF-ekhez.

Újdonság, hogy a hátsó borítón van még egy - mondjuk úgy - hirdetés is, amellyel egy helyi klubot népszerűsítünk.

Jegyzetünk viszont most nincs, őszintén szólva sem ihletünk, sem időnk nem volt írni egyet.

Lidércfény HQ

Hírek röviden

Fantasyportal.hu

A nemrégiben külsejében megújult Fantasy Portál végre tisztességes nevet kapott, így most már a <http://www.fantasyportal.hu/> címen is elérhető. Továbbra is várjuk a fantasy iránt érdeklődők látogatását és az olvasóközönségnek szánt műveiteket.

Fatum Portál

Nemrégiben kereste meg szerkesztőségünket Magyar Tibor, aki többek között a Ralph Baxter néven írt, „A sors gyermekei” című könyvéről lehet ismerős a fantasykedvelők körében. A Fatum Portál című, nemrég elkészült honlapját ajánlotta figyelmünkbe, mely az alábbi szavakkal köszönti az érdeklődőt:

„Kalandor, ki úgy döntöttél, a sok lehetséges világ közül Fatumot választod, légy üdvöz! Világunk, ha nem is a legjobb mind közül, de a legszínesebb, amit valaha is láthattál. Földi oldalunkkal elsősorban hozzád, s hasonló idegeneknek tetszeneznék, hogy tudj meg minél többet Fatumról - ennek ellenére, ha csak véletlenül kerültél volna ide, azért olvass tovább nyugodt szívvel.”

Az oldal a következő címen érhető el:

<http://www.fatumteam.com/>

Magyar Fantasycentrum

Az 1998 óta működő portál úgy egy éve került szerkesztőségünk látóterébe az „Egy Fantasztikus Nap” elnevezésű rendezvény kapcsán. Az azóta külsejében is megújult oldal mondhatni napi szinten ad tájékoztatást a hazai fantasy élet történéseiről. A könyvmegjelenések és kiadói tervek mellett gondosan ápolják az eltelt idő alatt, más weboldalakkal kialakított kapcsolatukat, s róluk is közölnek híreket.

Három hazai fantasy világnak is külön rovata van, így Ammerúnia, a Káosz Világa, és Ynev rajongói innen is elindulhatnak virtuális barangolásukra.

Kiemelt helyet kapott még az egyik legnagyobb hazai fantasy kiadó, a Cherubion is.

Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a főoldalról elérhető a Lidércfény idény nyáron megjelent ammerúniás száma is.

Az oldal az alábbi címen érhető el:

<http://www.fantasycentrum.hu/>

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 11. szám, 2009. november

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: *Matthew Stawicki*

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae),
Homoergaster, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,

Főnix Étterem és Söröző

(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Találkozás Leslie L. Lawrence-szel

a szentesi Stúdium könyvesboltban
2009 november 9-én

Arról a tényről, hogy a népszerű író ismét ellátogat Szentesre, egyik munkatársnőmtől értesültem. Attól a pillanattól meglehetősen készültem egy fontos beszélgetésre, melyet már régóta terveztem. A tervezett téma egy olyan kötete volt, mely a legjobb tudomásom szerint egyetlen hivatalos bibliográfiájában sem szerepel. Nekem sem volt róla tudomásom addig, míg a városunk kis magánantikváriumában le nem emeltem a polcra. A könyv 30 évvel ezelőtt, 1979-ben jelent meg, a címe: „A nagy fa árnyékában”. Már az első benyomásom az volt, hogy ez a könyv nem csak azért különleges, mert ismeretlen és valószínűleg nagyon ritka. A történet a nagyfa galeri névvel elhíresült csoportról lett mintázva. Ez a társaság egy külön szubkultúra volt a 60-as években, az „Ifipark”-ból kizárt, kitiltott emberekből állt. A szerző természetesen nem a nagyfa galeri történetét meséli el, hanem egy róluk mintázott, de kitalált történetet. A kötet olvasása közben alaposan meglepődtem azon, hogy a galeri erősen negatív, fasisztoid, sőt nyíltan náci csoportnak van ábrázolva. Nem titkolom, sohasem szimpatizáltam a hippikkel, és tudok róla, hogy polgárpukkasztás vagy a távol-keleti vallásokkal kacérokodás okán a mozgalomban voltak ilyen nüánszok. Erre a legjobb példa: a woodstocki fesztiválról készült film rendezői változatában az egyik zenekar gitárosának a nyakában horogkereszt nyaklánc lóg, ahogy szólózik. Hogy a hazai követők ezt a mintát másolták, az bizonyos, az viszont nem, hogy ezt a „szocialista embertípus” kiakasztásán kívül mennyire vették – ideológiailag – komolyan. Az olvasottakat ezért némileg eltűzöttnek éreztem.

Töprengeni kezdtem, és olyan félelmetes felismerésre juttam, hogy napokig borzongtam utána. Megfogalmazódott bennem a gyanú, hogy „A nagy fa árnyékában”-t valamiféle elvárás, sőt politikai megrendelés szülte. Ezt a gondolatot sokszor megcsócsáltam magamban, közben vártam az alkalmat, hogy személyesen is megkérdezhessem a szerzőt.

Ez az alkalom ez év november 9-én elérkezett. Bevallom, hogy piszkolul izgultam. Fogalmam se volt róla, hogyan fog reagálni a Mester, ha elé teszem ezt a könyvet. Lélekben elkészültem rá, hogy vele együtt elzavar, de reménykedtem, hogy mégsem így lesz. Természetesen megvásároltam a legújabb művét, „A fekete özvegyet”, és azzal kezdtem. A stratégiám az volt, hogy ez az egy könyv ne veszélyeztesse a többi aláírását. Így került legalulra. Amikor én kerültem sorra, a Mester megpillantotta az apámtól örökölt munkásór háttizsákot, melyben a könyveket elhoztam. Megkérdezte: „Ez mind könyv?” „Igen” - válaszoltam -, „ez mind könyv.” Mosolyogva bólintott: „Akkor tegye ki!”. Buzgón kipakoltam a könyveimet, és izgatottan vártam, a fejleményeket. Közben a Mester kissé meglepetten konstata, hogy a régi könyvei, melyeket éppen dedikál, mind egytől-egyig első kiadások. Nagy örömmörem sorban mindegyiknél hangosan igazolta ezt. A sokadik első kiadás aláírásakor már a Civil TV helyszínen tartózkodó stábja is vágó képeket kezdett készíteni. Közben épp a Miranda koporsója volt soron. Megjegyeztem, hogy ez a kötetet nagyon szeretem, mint ahogy a vámpírtörténeteket is. Aztán megkérdeztem, hogy a „Föld alatti piramis”-nak mikor lesz folytatása. A Mester azt válaszolta, hogy szeretne folytatást, de mindig más van. Szerénytelenül megjegyeztem, hogy ezt ismerem, mert amatőr szinten én is írogatok. A Mestert ez érdekelt, így sikerült a figyelmébe ajánlanom a Lidércfényt is.

Aztán elérkezett a pillanat, és kezébe vette a legelső könyvet, „A nagy fa árnyékában”-t. Megnézte, és szó nélkül dedikálni kezdte. Az előzőekben a tudomására hoztam, hogy a köteteket ebben a könyvesboltban vásároltam meg, most viszont megerősítettem a 79 márciusi tollbejegyzés alapján általa is megállapított tény, hogy ezt az egyet antikváriumban szereztem. Nagy örömmel néztem, ahogy aláírja, és a sikertől kissé megrészegülve, elhatároztam, hogy kérdezősködni fogok. „Mester” -

kezdtem -, „megtudhatnám, hogy hogyan született ez a könyv? Emlékszik erre?” Bólintott: „Igen, emlékszem”. Láthatóan nem jött zavarba, hanem egy kicsi szünet után, mely alatt valószínűleg diplomatikus formába öntötte az emlékeit, a következőképpen foglalta össze az esetet: „-A nagy fa árnyékában annak idején a belügyminisztérium „felkérésére” született, úgy mond, hogy a rendőrséget népszerűsítsék.” A többes számból azt szűrtem le, hogy mások is írtak a témában, de erre nem kérdeztem rá, mivel engem elsősorban a „nagyfa” érdekelt. Bizony ez egy elvárás volt, egy muszáj. A Mester ezen a ponton hangsúlyt helyezett rá, hogy a történetet úgy írta meg, hogy emiatt senki se kerüljön börtönbe. Csak olyanokat vett bele, aki ekkor már szabadultak a sittről. Ahogy azt a hátsó borítón is olvasható: „...olvasmányosan írja meg a galeri történetét egészen a bukásig, anélkül azonban, hogy mereven ragaszkodna a megtörtént események krónikaszerű ábrázolásához.” Az, hogy a Mester igazolta azt a koncepciómat, hogy ezt a könyvet meg kellett írnia, és hogy nem zárkózott el ennek rövid taglalásától, plusz még dedikálta is, egyfajta eufórikus hangulatba hozott.

Még egyszer rákérdeztem: „Akkor ez volt az a könyv, melynek megírása biztosította számára a szabad alkotás lehetőségét?” Figyelmesen nézett, és egy aprót biccentett. „Igen, eltalálta!” Az eddig is hatalmas tisztelem most mérhetetlenné növekedett. Leslie L. Lawrence - Lőrincz L. László a szememben még tiszteletre méltóbbá vált, mint eddig bármikor, midőn egy számára ismeretlen embernek engedélyezte, hogy erről a beszélgetésről egy számára ismeretlen amatőr kulturális folyóiratba cikket írjon! Szédülten rebegtem köszönetet, és kértem közös fotót. Ő örömmel ráállt. A kis Kodakomat a Civil TV riportere, Csorba Gyula kattintotta el. Kézfogás és búcsúzás után kissé gyagyásan másztam arrébb, ahol azonnal lecsapott rám a tv-stáb.

Izgatott, sőt némiképp hisztérikus voltam a beszélgetés hatása alatt. Az agyam már ezen a cikken járt, midőn elkezdtem válaszolgatni a kérdésekre. Amikor ezt a szöveget pötyögöm, még nem láttam a műsort, de úgy gondolom, hogy a feldúlt lelkiállapotom át fog jönni a képernyőre. Biztosan megfésülök majd a felvételt, hiszen izgatott voltam, hadartam, lehet hogy kiabáltam is, és akkor is beszélni akartam, amikor nem tartották elem a mikrofont. A riport végén szóba került az új Leslie L. Lawrence könyv, „A fekete özvegy” is. A riportert megkérdezte, sejttem-e miről szól az új mű. Noha tippem azért lett volna, gyilkosságok-izgalom-kalandok-végül egy jó megoldás, az igazságnak megfelelően azt mondtam, hogy fogalmam sincs, majd elolvason.

Ezek után felcihelődtam, és rohantam vissza dolgozni. A munkavégzés egész ideje alatt a történetek hatás alatt álltam. Megosztottam a munkatársaimmal a „nagyfás” élményeim, telefonálgattam Jimmynek. Otthon tíz óra is bőven elmúlt, mire el tudtam aludni, mégpedig úgy, hogy elkezdtem olvasni „A fekete özvegyet”. Kikapcsolt, elzsongított, és hamarosan könyvnyű álomba szenderültem...

Homoergaster

A Tíbeti purbus gyilkosság

avagy a Yidam kérése

Hatalmas sikítás vert fel legmélyebb álmomból. Elégedetten elvigyorodtam, tudtam én, hogy még alvás közben is fenomenális dolgokra vagyok képes! Oldalra nyúltam az ágyon és meglepődtem, mert a lepedőn kívül nem tudtam mást markolászni.

A sikítás megint megismétlődött, de most már az irányát is meg tudtam határozni. A folyosóról jött!

Már emlékeztem mindenre. Egy hete érkeztem a tibeti kolostorba, hogy az Elveszett Kéziratot tanulmányozzam. Apró félreértés volt az apát és köztem, mert mint kiderült, még nem találták meg. Így a kézirat helyett a kolostorban megszálló go-go lányokat vizsgáltam. Szerintem az apát nem értette a foglalkozásukat. Én pedig nem világosítottam fel. Kétnapi kemény munka árán meggyőztem a lámainasokat, hogy a többi vendég hideg vízben szeret fürdeni. Ennek folyamányaként csak az én cellámban volt gőzölgő, meleg víz. Mondanom sem kell, a gyönyörű lányok versengtek a kegyeimért...

Mire ez a gondolatsor átfutott az agyamon, a 38-as stukkert már a markomban szorongattam, a tartalék golyókat pedig a sajátom mellé dugtam. Az ajtóból visszafordultam, és foltos kisgatyám fölé felhúztam az igazi skóciai twed öltönyöm nadrágját...

Nagy elánal kivágtam az ajtót, és kifordultam a folyosóra. Egy szerzetesbe ütköztem, aki a földön feküdt és a vérző orrát markolászta. Nem ismertem a helyi szokásokat, így én is megragadtam a nózimat, és mélyen meghajoltam felé.

- Namaszté száhib! - üdvözöltem. Nem értettem tisztán a nyelvjárását, de a Siva lingamot pontosan értettem. Lehet, hogy áldást kért rám?

Intettem neki és kikerültem. Tudtam, hogy a sikítás balról a harmadik ajtó mögül jött. Minden jó hallásom volt. Egyszer részt vettem az országos távolbahló versenyen, és harmadik lettem. Kiváló helyzetfelismerő képességem, régi barátom, Don Karvajhó cellájához vezetett.

Megálltam az ajtó előtt és hatalmasat rúgtam a kilincs alá. Hatalmasat estem hátra. Feltápászkodtam, és most már óvatosan nyúltam az ajtóhoz. Minden eshetőségre felkészültem, csak arra nem, hogy kifelé nyílik. Meglepődve rántottam fel az ajtót és egy óriásit kiáltottam be:

- Fel a kezekkel!

A visszacsapódó ajtót újra kinyitva, régi barátomat Don Karvajhót pillantottam meg anyaszült meztelenül. A kezét felemelte, de minden más a föld felé irányult. Az ágyon régi tanítványa, Miss. Lúdmilla hevert, aki idegesen kapta mellére Karvajhó bajuszkötőjét. Vagy a barátom bajsza volt kicsi, vagy Lúdmilla melle hatalmas, de az apró holmi nem sokat takart el a látványból. A lábammal elmaszatoztam a padlón keletkezett nyálcseppeket, és vigyorogva fordultam Don Karvajhó felé.

- Megint az építészetről ÁLLITASZ valamit? - kérdeztem barátomat, miközben az ágyon heverő szépséggel szemeztem.

A felém dobott, fából készült Buddha szobor már csak a visszazárt ajtón koppant...

Reggel elmondtam egy imádságot Shivának, Buddhának és Jehovának is - biztos ami biztos alapon. A cellám előtt egy lámainasba botlottam, aki, ahogy meglátott, gyorsan megragadta tekintélyes méretű orrát és futásnak

eredt az ormótlan, felfele kunkorodó csizmájában. Kicsit elcsodálkoztam, milyen furá köszönési rituáléjuk van, elhatároztam, hogy a következő könyvemben megemlítem.

Éppen becsuktam az ajtót, amikor a lépcső felől hangos puffanásokat, majd a lámainas elfojtott szitkozódását hallottam.

A számunkra kialakított ebédlőben a tibeti konyha remekeit tálalták fel; jakvajás tea, jakszemes gombóc, barbecue bélszín rolád besamel mártással.

Az ínycsiklandozó választékból szemecskeztem, amikor Tiffany - az egyik táncoslány - , mellém ült.

- Ooops! - mondta abban a pillanatban, amikor rájött, hogy a másik szék velem szemben van. De nem esett kétségbe, megkapaszkodott az asztalterítőbe.

Lemondóan néztem a reggelim maradványaira, lesepertem róla a jakszemes gombócot, arról meg nem én tehetek, hogy a besamel mártás pont a keblére borult és így nagyobb figyelmet fordítottam az igéző helyre. Rögtön akkora pofont kaptam, hogy hirtelen azt hittem, Jack „Bivaly” Tison a környéken van.

Azonnal rájöttem, mi nem tetszett Tiffany-nak - viszsaborítottam a mártást...

Karvajhó maga volt a kifacsart citrom, ahogy bevánszorgott az ebédlőbe. Amint meglátott, az égnek emelte a tekintetét.

- Mit vétettem, hogy maga mindig a közelemben van?

Tudtam, nagy a baj, hiszen csak akkor szokott magázni, amikor nagyon haragszik.

Hirtelen tanítóm, Radzs Kuma szingh hangja csendült fel a fülemben:

-Leslie száhib, a keselyűk ha alacsonyan szállnak, akkor van valami a magasban...

- Mit keres itt Tibetben, mester? - fordultam hátra a töpörödött öregemberhez. - És miért beszél így?

- Nem a cél van messze, hanem az út hosszú... - hörgögte Radzs Kuma, majd folytatta. - Én meg nagyon megfáztam...

Az ajtón berohanó szerzetes szakította meg a beszélgetésünket.

- Az imateremben... - támaszkodott lihegve a faragott ajtófélfának - ... az imateremben purbuval leszúrták az apátot!

Olyan hatalmas zsvaj tört ki, amit csak a jelenlévő három ember tudott produkálni.

Számba vettem a mindig füstölgő pipámat, és öt szabályos karikát fújtam a levegőbe. Megvártam, amíg összekapcsolódnak, és mindenki rám figyel, csak utána szólaltam meg.

- Senki ne essen pánikba! - próbáltam legyőzni a hangom remegését.

Yidam védőszellemem azonnal ugrándozni kezdett a lelkemben, hogy azonnal csomagoljak össze, és húzzam el a csíkot.

Két óra múlva a Nepal Air Ways gépén üldögéltem és áldottam az eszemet, hogy most az egyszer hallgattam a belső hangra. Belekortyoltam a 100' Pipers whiskybe és az ablakon kinézve bámultam a végtelenbe vesző hegy-csúcsokat...

Mickey Long

Női praktikák

Lüktető fejfájással ébredek. A számban keserű, fémes íz – talán a saját vérem, talán másé –, az egész testem fáj, mintha minden izmom izzó kötélcsomóvá vált volna valami istentelen átok hatására. Kinyitom a szemem, szapura pislogással próbálom enyhíteni a tűző napsugarak kegyetlen rohamának hatását, aztán mikor többet látok elmosódott foltoknál és szemtelenül ide-oda lebegő fekete karikáknál, körülnézek.

Aprócska szobáiban heverek egy alacsony ágyon. A tetőn ráccsal borított négyzet alakú nyílás, ezen keresztül hatol be a bántó fény, megvilágítva a helyiség egyik felét, és homályban hagyva a másikat. Nem mintha lenne ott bármi érdekes: ahogy felemelem a fejem, és a kezemmel árnyékot tartok a szemem fölé – izzó fájdalom mar belém ezért a merészségért –, látom, hogy a lyuk, ahová kerültem, teljesen üres.

Visszahanyatlak, nem érzek elég erőt magamban ahhoz, hogy akárcsak a fejemet is megtartsam egy percnél tovább. A napsugarak tovább gyötörnek, hiába hunyom be a szemem, a szemhéjamon is áthatolnának. Érzem, ahogy egyre szaporábban lüktet egy ér a halántékomon, egyre csak tetézve az amúgy is iszonyú fájdalmat. Mintha a szemgolyóim ki akarnának ugrani a helyükről, hogy utat adjanak a külvilág felé az odabent virtuskodó démonoknak. Gondolataim ködössé válnak, és az össze-összeálló képeket szétzilálják a fájdalom hullámai. Káosz, aztán rend: mindent elsőprő feketeség.

Már csak hárman voltunk, mikor beléptünk az erdőbe. Olaf, akinek a törzsfőiségét jelképező szarvas sisak alól vékony erekben csorgott a vér a homlokába, a közöttünk apró termetűnek számítók Skald, akinek a vállán olyan széles volt, akár egy ígásló szügye, és én. A többiek mind odavesztek már a partaszálláskor, úgy tűnik, az átkozott némberek valahogyan megneszelték jöttünket, és csapdát állítottak nekünk. A hódítás, ami a falu ivójában oly könnyűnek tűnt a söröskorsók és a zsiros cubákok társaságában, hamar vérfürdőbe torlott. Ezek a nők nem holmi nyámnilya fehércselédek voltak, akik remegve várták, hogy meghódítsuk a területeiket, ó, dehogy!

Kegyetlenek voltak, vérszomjasak és vadak. Vércseként visítva zúdultak ránk a partot szegélyező fák közül. Sokunknak annyi ideje sem volt, hogy megvesse a lábát a parton, már végzett is vele valamelyik démonfajzat kardja vagy a sűrűből előröppenő nyílvevesszők egyike. A harc, ami kialakult, gyors volt és véres. A nők nem törődtek azzal, hogy némelyikünknek a mellkasáig sem érnek, úgy küzdöttek, mintha nem volna veszítenivalójuk. Kardjaink és bárdjaink véres rendet vágtak közöttük, de egyre többen és többen estek el közülünk is. Izmosak voltak és fürgék, könnyű páncélzatuk nem akadályozta őket a mozgásban, és harcosaink hiába voltak erősek, akár a medve, kevesen állták a sarat a nőténydémonokkal szemben.

Vér és izzadság bűze, sikolyok és bömbölések, fegyverek csattogása és szétzúzódó csontok ropogása töltötte be a levegőt. Magával ragadott a harci hev: a környezet csupán elmosódott foltok vad kavalkádja volt számomra, csak azt láttam, akit épp bárdom elé sodort balsorsa. Gyilkoltam, akár valami alvilági, kárhozott lélek, öntudatlanul, ősi ösztönöktől tüzelve osztottam a

halált. Aztán csend lett.

Lassan oszlott el a vérgőzös köd a szemem elől. A kép, ami elém tárult, egyszerre töltött el haraggal, keserűséggel és csalódottsággal. Mindannyian elhittük Olaf buzdító szónoklatait: hódítani jöttünk, rájjeszteni a fehércselédekre, talán kiosztani egy-két pofont, ha ellenállnak, hogy aztán szolgálkával és egy új vidék birtokosaként büszkén térhessünk haza. Ehelyett hullák és halálos sebektől szenvedő emberek mindenütt, nők és férfiak, ellenségek és harcostársak.

Visszamenni szégyen lett volna. Harcot akartunk, és dicső halált, hogy csatlakozhassunk a többiekhez a Valhallában. Lemostuk magunkat a folyó vizében, megszabadítottuk a szenvedőket az evilági lét kínjaitól, elmondtuk egy imát a halottakért, és elindultunk az erdőbe.

Hívős, simogató érintésre ébredek. A fájdalom csak haloványan lüktet valahol a koponyám mélyén, épp csak annyira, mintha azt akarná, hogy ne feledkezzek meg róla. A nap is odébbállhatott az égen, nem kínoz már tüzes lándzsáival. Az ágyam mellett egy fiatal lány térdel, mellette egy tál, abba mártogatja kendőjét, amellyel az arcomat hűsíti. Lágú, édeskés illatot érzek, amely megnyugtat, ugyanakkor élénkít is kissé: erősnek és tetterre késznek érzem magam, mintha nem is ájulásból, hanem egy pihentető álomból ébredtem volna.

Amikor észreveszi, hogy felébredtem, hátrahúzódik. Kíváncsian bámul rám hatalmas, barna szemével, és én is alaposan megnézem magamnak. Fiatal még, fehér ruhájában maga a megtestesült ártatlanság, de már látom benne annak a nyers erőnek a csíráját, amellyel az ellenünk harcoló társai bírtak. Dühös vagyok, haragszom

erre a lányra, noha ő nem tehet semmiről. Ellenállhatatlan vágy kerít hatalmába, rá akarom vetni magam, hogy magamévá tegyem, hogy megalázzam, hogy rajta töltssem ki mindazt a mérget, amit a fajtája iránt érzek; ugyanakkor szeretni is akarom, összefonódni vele egy végtelen ölelésben. A gondolataim zavarosak, és hiába rázom meg a fejem, mintha a vizet akarnám kirázni a hajamból, mit sem segít.

A lány a ruhája övéhez nyúl. Megfeszülök, ugrásra készen, attól tartva, hogy tört hús elő, hogy befejezze, amit nővérei az erdőben elkezdtek. De csak megoldja az övét, hogy a fehér szövet lehulljon róla. Teste akár egy hamvas barack, feszes és gömbölyded, mellei apró almákként merednek felém. Hátraveti a fejét, és szétárja combjait, feltárva ezzel pihés ölet. Nem tudok ellenállni neki. Felmordulok, akár egy állat, és engedve az ereimben tüzesen száguldozó vér parancsának, rávetem magam. Vadul csókolom a fedetlen nyakat, kezeim a testét simogatják. Közlebb húzom, hozzásimulok. Mellkasomon érzem szívének ritmusát, szapora zihálása cirógatja a bőrömet. Aztán a feneké alá nyúlok, és magamra rántom, durván, mintha fel akarnám nyársalni. Felsikolt, aztán körmeit a hátamba vájva mozogni kezd rajtam.

A beteljesülés gyors és elsöprő, akár egy nyári zápor. Fejét a mellkasomra hajtva piheg, én pedig végigsimítom a hátát. Mondani akarok valamit, talán megköszönni, talán azt, hogy szeretem, de hirtelen szédülés vesz erőt rajtam. Ellököm magamtól lányt. Még látom a gúnyos mosolyt az arcán, aztán újra magával ragad a sötétség.

Az erdő szokatlanul csendes volt. Óvatosan törtünk előre egy keskeny, alig-alig kivehető ösvényen, amely megkerült kígyó módjára tekergett a fák között. Időnként éles sikkantások vagy trillázó fütty hallatszott a közelből, de akárhogy meresztettük a szemünket, nem láttunk senkit és semmit. Erősen markoltam a fejszém nyelét, készen arra, hogy a legkisebb gyanús mozdulatra is lecsapjak. Furcsa érzés kerített hatalmába: érzem, hogy figyelnek a fák rejtekéből, de amikor odakaptam a tekintetemet, nem láttam semmit, csak egy elmosódott árnyékot vagy egy kósza fényfoltot valamelyik fa törzsén.

Láttam, hogy a többiek is feszültek. Olaf úgy lépkedett előre, mintha tojásokon járna, Skald pedig időnként meglegyintette a kardját valamerre, mintha szellemekkel hadakozna. Hirtelen történt. Az egyik pillanatban még csend volt és nyugalom, a következő pillanat-

ban megelevenedett az erdő. Az amazonok talán a földből nőttek ki, talán a fákról pottyantak körénk. Nem hagytak időt, hogy ezen gondolkodjunk.

Olaf hátulról döfték le, és bár orozzlánként bömbölve megpróbált minél több démonfajzatot magával rántani a halálba, hamar a földre került. Skald véres köroroket írt le maga körül a kardjával, aztán az egyik amazon egy földöntúli sikollyal a kardjába rohant. Skaldnak nem volt ideje visszarántani a pengét, így fegyver nélkül maradt: a nők úgy rontottak rá, mint méhek a kaptárukat bolygató medvére.

Én a hátamat egy fatörzsnek vetve küzdöttem. Csatabárdom húsba tépett és csontot tört, saját társaik vérért fröcskölve a körém gyűlö démonok arcába. Nevettem, ahogy újabb és újabb amazonok hullottak le eléem, üvöltve szólongattam Odint, hogy jöjjön le közénk, és nézze meg, hogy harcol gyermeke a halál torkában. Nem törődtem a sebekkel, melyeket az amazonpengék okoztak rajtam, szinte nem is éreztem őket. Észre sem vettem, hogy egyre lassulok a vérvesztéstől, csapásaim egyre erőtlenebbé válnak. A nők elhárítottak, és csak ímmel-ámmal indítottak felém egy-egy támadást. Hagyták, hadd győzzön le a saját testem. Morogva indultam feléjük, hogy magammal vigyem valamelyiküket túlvilági szolgálomnak, de a lábam elárult. Térdre rogytam, aztán magába rántott az ájulás színtelen világa.

Hűvös, simogató érintésre ébredek. Az orromba virágok illata kúszik, megnyugtat, de ugyanakkor felkorbácsolja a véretem. Kinyitom a szemem, és már meg sem lepődöm, hogy az ágyam mellett egy fiatal lány térdel. Arcán félenk mosoly, barna szeme ártatlanul bámul rám. Egy pillanatig azt hiszem, hogy ugyanaz a lány, akivel az előbb ellovagoltam a gyönyörök birodalmába, de aztán szembetűnnek a különbségek: piszebb orr, szeplős arc, nagyobbacska mellek és gömbölyűbb csípő. Talán testvérek, de talán csak az afrodisziákum illata varázsolja őket egyformává, olyan nőkké, akik eddig csak az álmaimban szerepeltek.

Valami halvány balsejtelem kezd éledezni bennem. Eszembe ötlenek anyám meséi az amazonokról, akik szentségtelen erdeikben élnek, és csatában foglyul ejtett férfikkal gondoskodnak arról, hogy a fajtájuk örökké éljen. Aztán a lány megoldja a ruhája övét. A lány szövet a földre hull, és én vadállati morgással vettem rá magam.

Szeretni akarom, szeretni az örökkévalóságig.

Balogh József

Különös éjjel

Egy hideg őszi éjjel rendkívül különleges jelenségnek volt színhelye egy csendes angol kisváros. Egy szerencsétlen hármass egybeesésnek köszönhetően egy gőzszörnnyeteg látogatott el ide, nem akármilyen gonosz tervet forralva fejében. Mint minden ilyen alkalommal, most is, mikor a hőmérséklet pontosan 0 Celsius fok lett, és a Hold pont teljességben látszott az égen, s egy templomfelújításnak köszönhetően nem ütött éjfél a toronyóra, a városka központjában lévő csatornafedél fölött furcsa köd kezdett el gomolyodni. A csöndet ekkor a város valamely távoli részéből felhangzó hosszúra elnyújtott kutyavonyítás törte meg. A környéken erős szennyvízszag terjengett, s a párafelhő csak egyre

nagyobb, egyre sűrűbb lett mindaddig, míg Herold, a tolvaj ködszellem körvonalai nem rajzolódtak ki lassan belőle. Ez a rossz szándékú lény azért jött el újra ebbe a kisvárosba, hogy ellopja az itt lakó emberek álmát, elérve ezzel azt, hogy reggel senki se tudjon felébredni az alvásból. Ahogy összeállt a szennyvíz-csatornából fölármló gőzből ez a szellemalak, gúnyos vigyor telepedt az arcára, s rekedt hangon megszólalt:

- No lám, lám, itt is vagyok, innen már semmi sem állíthat meg. Ha-ha-ha!

Ezután egy percet se késlekedett tovább, menten megindult a kutya hangjának irányába. Ez a mit sem

sejtő állat volt ugyanis az egyetlen ébren lévő élőlény a helységben, s ez őrizte kis faházához kikötve a több ezer lakos álmát.

Ám nem csak Herold zavarta meg e városka nyugalomát, a főtéren egy fém lovasszobor ábrázata is meglevenedett a hideg éjszakában. Ő sem habozott sokáig, nagy ugrással levetette magát lovával a kő alapjáról, s kardját a tokjából nagy lendülettel kihúzva, haragosan kezdett el vágtatni ugyancsak a magáról hangosan életjelet adó házőrző felé.

- Ne félj te eb, ne félj, csak üvölts sokáig, hadd találjak rád én is, s meglásd, megmentelek! Mindeközben a gőzlény már úton volt a kutya felé, sebesen repült, hahotázva lábatlan testével a célja felé. A lovas igencsak iparkodott, nagy hátrányt kellett behoznia. A szélesebben száguldó lovat a hangos, macskakövekhez csapódó paták ütemesen ismétlődő zaja kísérte a kis utcákon keresztül. Herold és a katona egyre csak követték a kutya hosszan elnyújtott üvöltését, s csak igen kicsit haladt a vitéz gyorsabban. Ahogy mindketten közeledtek az ebhez, az már messziről meglátta a gonosz lényt, s hirtelen elhallgatott. Ekkor már csak a gőzlény nevetése hallatszott egy ideig, csak az után tudott a lovas menni, majd az is elhalkult. A megmentő most bajba került, egy elágazáshoz ért, s hirtelen el kellett döntenie, hogy jobbra vagy balra menjen tovább. Jobbra inkább több épületet látott, míg a másik irányban némi növényzetet is észrevett, ezt az irányt választotta. Mint rögtön kiderült, nem járt rosszul, rálelt a kutyaórla, mely előtt ott állt már Herold, s könyékig bent kotorászott abban.

- Gyere csak kutyuskám, gyere csak, ne félj, nem bántalak!

De a kutya már nem mert mozdulni sem, ott reszkedett a háza végében, próbált elbújni a gonosz keze elől.

- Ne félj te buta, gyere már végre! Mondd, hogy hívnak, mi a neved, te védtelen?

A lovag ekkor szólítja meg:

- Állj, hagyd ott békén azt a kutyát, s hordd el magad innen, ha kedves az életed!

- Mi? Ki merészel? - néz hátra a szörny, és veszi észre a vitézt a karddal, ahogy a lován ül.

- Azt hitted mi, hogy olyan könnyen megy majd? Na de most mondom utoljára, takarodj el innen, különben meghalsz! - ismétli el a katona.

- Nahát, te lovas vitéz, mit pöffeszkedsz itt nekem? Még a lábad se ér le a földre, s még te akarsz itt parancsolgatni? Inkább kapd el ezt, ha tudod! - s ekkor gyorsan felkap egy nagy követ a szellem, s óriási erővel hasba dobja vele a lovast. A katona hátraesik, le a lóról, kardja pedig kiesik a kezéből. A szörny ekkor nagy nehezen végre megragadja az eb nyakörvét, s kirántja magához. Ahogy a kutya kikerül a fényre, Herold észreveszi bilétáján a feliratot.

- Á, Henry... Henry a neved te koszos kis dög, miért nem mondtad?

A kutya nyüszít egy rövidet, majd tudomásul veszi, hogy nincs már számára menekvés.

- Most pedig beteszlek ebbe a zsákba, s eljössz velem hozzám.

A lovag magához tér, összeszedi gyorsan magát, s egy nagy kardcsapásra szánja el magát.

- Vigyázz Henry, fuss! - kiáltja, s odacsap a kardélel. A szellemszörny félreugrik ugyan, de a penge elvág egy láncszemet, így a házőrző hanyatt-homlok el tud szkolni.

- Mit művelsz, te féleszű? Te csak ne erősködj! - szól

Herold, s a kardélt megfogva visszashintja azt a gazdája felé. Az ember hátralökődik, de ugyanazzal a lendülettel megint odacsap egyet. A szellem megint kitér a vágás elől, s a kard belevágódik az ől egyik deszkájába. Innen nehezen lehet azt kimozdítani, így el tud sietni a lény az eb után. A vitéz kiszabadítja a fegyverét a házikó fogságából, majd utána siet az üldözőnek és az üldözöttnek. Ekkor kezdődik meg hármuk kergetőzése egy nagyobb ház körül, elől Henry, utána Herold, majd a katona. Már egy ideje loholnak egymás után körbe-körbe, mikor gondol egyet a vitéz, s elbújik egy kocs mögött. Ahogy itt meghúzza magát, véletlen belelóg egy üres fémvödörbe, s az éles hangot ad ki magából. Az ember összerézzen, de szerencsére senki sem hallotta, látta meg. Hirtelen meglepő ötlete támad, megfogja az edényt, és megmeríti a közelben lévő jég-hideg vízzel teli hordóba, mely még épphogy nem fagyott be, s ezzel bújik újra el. Kis idő múlva erősödő láncsörgés hallatszik, ekkor megy el mellette a kutya, majd egyre hangosodó éktelen szitkozódást hall. Na ebben a pillanatban ugrik elő a vitéz:

- Megvagy, te átokfajzat! - kiáltja, s ráönti az összes vizet a gőzlényre. Az a földre zuhan, s megborzong, s megint csak káromkodik egy jó nagyot. A szörnyet nemcsak hogy váratlanul, de rosszul is érte a dolog. Ettől kezdve a mozgása lelassult, teste mintha egy kicsit megolvadt volna, s még mindig maradt valamennyi hatalmas erejéből. Ezt követően tusakodni kezdett egymással a jó és a rossz, harcuk elég kiegyenlített volt. Főleg üttették a másikat, a katona rúgott is néha. Az egyik ilyen rúgás fenemód jól sikeredett, s beletelt egy kis idő mire a szellemlény észhez tért a hatásából. Az ember lassan oda tudott evickélni a hordóhoz, s az ellenfele közeledtekor ráborította az egészét. Herold ekkor teljesen kikészült, moccani se tudott, de még adott ki magából hangot. A lovas a lényből megmaradt részt kardjával felszelte és szétpasszírozta, megmentve ezzel Henryt és a városka lakóinak álmát. Közben a ló is odatalált a gazdájához, aki felpattant rá. Ezután lassan odalépdelt vele a kutya házához, s elégedetten megállapította, hogy az eb ugyan reszkett még a történetektől, de biztonságban és jól van. A lovag visszaügetett a szobor alapzatához, s mikor mögé ért, hirtelen eltűnt a sötétben.

A városka külső részén lévő kertes házak közül nemsokára fölhangzott az első kakasszó, s onnantól minden ment a régieken.

Marcos

BARBÁROK

A holdhónap harmadik napján érkezett a városkába. Az emberek messze elkerülték, és úgy tettek, mintha észre se vennék, vagy ujjal mutogattak rá biztos távolságból. A divatos tunikákban, ingekben és nadrágokban díszelő vézna helyiek között úgy rőtta az utcákat, mint valami cirkuszi látnivaló. A megtermett férfi pusztán ágyékkötőt viselt, és egy farkasbundából összefoldozott köpenyt, mely alig takarta hatalmas izmait. Ébenfekete bőrén hegtetoválasok és sebhelyek kusza mintája díszelgett, elborzasztva az utcán fogócskázó gyermekeket. Kezében hatalmas fejű bárdot hurcolt.

Már fél napja volt a városban lassan. A helyiek csak úgy beszéltek róla, a barbár. Annyiszor hallotta ezt a szót, hogy elfogadta, így ismerik itt. Láta az emberek arcán, és hallotta a hangjukon, hogy ez a szó valami rosszat jelenthet, de nem foglalkozott ezzel. Meg sem próbált bemutatkozni, hiszen tudta, hogy úgysem értenék a helyiek az ő népének nyelvét, melyben a hangzók kaffogásokból, fogcsikorgatásokból állnak, hörgésekkel és szuszogásokkal fűszerezve, melyek ragokat és képzőket voltak hivatottak jelölni. A kocsmában, mikor a saját nyelvén pálinkát kért, a csapos úgy megrettent a mondatától, hogy ijedtében ingyen csapolt neki egy korsó mézsört. Amíg a kocsmában ült, mindenki idegen mondatokat kiabált felé hangosan, és a barbár szót hangsúlyozta a végén. Amikor visszamorgott nekik egy kacifántos, mégis elmés káromkodást, békén hagyták.

De ő nem sörözni érkezett, nem pálinkázni. Rövid kitérője után újra az utakat rőtta alkonyatra. Elgondolkodott, hogyan fogja megtalálni az idegenek között, akit keres. Egyszerű, pásztorhoz képest éles eszű fickó volt. És ez többször is megmentette az életét. De egészen más dolog otthon okosnak lenni, és idegenek között boldogulni.

Valóban pásztor volt ő, messze délen. Népe egyfajta félnomád, állattenyésztésből élő törzs volt. A legelővált

tó módszert használták, így a pásztorok nyárra a hegyekbe vezették a nyájukat, és az ottani szállásokon éltek, míg az év többi részében a pusztákon vagy erdők enyhelyein legeltettek.

Azokon a vidékeken ezt a fajta pásztorkodást nem végezhette akárki. Hatalmas vérengző farkasok farkái, rablőhordák, útonálló és mindenféle szörnyetegek támadásaitól kellett megvédeniük nyájukat, családjukat, pásztortársaikat. Nem igazán tartották a kapcsolatot a többi néppel, néha-néha visszaverték a délről érkező sivatagi rablók portyázó hadait, de sem háborús, sem diplomáciai céllal nem fordultak az elmúlt évszázadokban egyik nép felé sem. Életmódjuk megfelelt nekik, nem volt szükségük idegenekre, mostanáig.

A vének azért őt választották, mert többször is bizonyította rátermettségét a harcokban -mint arról büszkén viselt hegtetoválasai is árulkodtak -, és emellett írástudó is volt. Bár a számírást minden pásztor ismerte, ő ellette a vénektől a szóírás titkait is gyermekkorában. Ő bizonyult tehát a legrátermettebbnek, hogy segítséget hozzon északról a hegyek közt megbúvó új fenyegetés ellen.

A lenyugvó nap fénye vörösre festette az utcák köveit. Egy kormos képű fickó lépdelt el magasan a barbár mellett gólyalábakon, egy fáklyával sorra meggyújtva az utca lámpáit, közben hangosan kiabálva valamit.

A marcona pásztor elérte a főteret, körbepillantott. A hatalmas, két-három emeletes épületek lenyűgözték, a templomtorony látványa pedig a hegyvidékek sziklaormait juttatta eszébe. A hazafele siető emberek mind megbámulták. A természetes férfi az épületeket nézte, nem tudta pontosan, melyikbe is kéne bemennie. A tér átellenes oldalán egy komor, magas ház kapujában egy fehérbe öltözött férfit pillantott meg. A férfi egyenesen a barbárra mutatott, majd intett neki, hogy menjen oda.

- Üdvözöllek, barbár! - mondta a férfi, mikor a pásztor odaért hozzá.

- Te beszélsz a nyelvünkön?
- Minden nyelven beszélek, mikor a fejedben szól a hangom. - Valóban úgy tűnt, a férfi szája nem mozog.
- Varázslat! Mágus vagy!
- Az vagyok. Te meg harcos.
- Én pásztor vagyok. Téged kereslek a népem nevében.
- Fáradj beljebb, barátom!

A két férfi belépett a házba, a mágus helyet kínálta egy nagy faasztalnál a barbárt, egy kancsó vizet tolt elé, jómagya pedig kőpipát vett elő egyik zsebéből, és egy zacskóból dohányt kezdett tömködni bele.

- Miért kerestél fel?
- A népemnek szüksége van egy varázsló segítségére. Sötét ellenség tizedeli a nyájukat, melyet nem lehet vassal megállítani. - A pásztor letette maga mellé a bárdját, nagyot kortyolt a kancsóból, majd a maradék vizet beletöltötte a derekára csatolt kulacsba. A varázsló elgondolkodva nézett rá, majd rágyújtott a pipára.

- Nem olcsók a szolgálataim - jelentette ki a mentális csevegésben, nyugodtan pőfékelve a sűrű füstöt. A fekete férfi egy bőrsztyű tartalmát borította az asztalra: néhány csillogó ezüstpénz és faragott farkasfogak. A varázsló összeszedegette az ezüstöket és intett a

pásztornak, hogy tegye el a fogakat.

- Ennyi elég lesz. Reggel indulhatunk.
- Még valami. Mit jelent az, hogy barbár?
- A műveletlen, kulturálatlan, bárdolatlan viselkedésű idegenek a barbárok.
- A pásztor elgondolkozva nézett maga elé.
- Ebben a városban csak barbárok élnek.

A nap már delelőre járt, mikor elérték a hegyeket. Itt hátra kellett hagyniuk bérelt lovaikat. Gyalog mentek tovább, ahogy a pásztor is érkezett. A meredek hegyoldalakon kanyargó ösvényeken a lovaik minden bizonytalansággal lábukat törtek volna. A párosnak gyalog is keményen meg kellett dolgozni minden nyíllövésnyi távolságért, hogy épségben jussanak egyre távolabb a szigorú ormok között a hegység magasabb csúcsai felé.

- Hogy tudtok ti itt legeltetni?
- A déli oldalon, a lankákon. Az eddig megfelelt, elnászpángoltuk a farkasokat, és a nyáj biztonságban volt. De mostanában...

- Ne is mondd! Érzem a sötét hatalom jelenlétét. Arafele kell mennünk - mutatott délkeleti irányba a mágus. Most is fehér tunikát viselt, fehér köpenyvel. A szürke fák és sziklák között nagyon feltűnő jelenség volt. A harcos pásztor vállat vonva mordult egyet, és a mutatott irányba indult.

Átkeltek egy sebes, vaskos patakon, majd annak mentén a völgyben eljutottak egy barlangig, melyet a pásztor észre se vett volna, ha a varázsló nem oldja fel a bejáratról a mágikus álcát. A robusztus férfi komoran figyelte a bejáratot.

- Szóval innen jönnek a rémfarkasok?
- Rémfarkasok? Ha azok, akkor innen. Nem kell félned, még naplemente előtt a végére járunk ennek az egésznek.
- Nem szokásom félni. - Hirtelen morgás hallatszott a barlang sötétjéből. A két férfi hátrálni kezdett. A harcos felemelte bárdját.

A barlangból három félelmetes lény lépett elő. Farkasnak tűntek, amíg csak a körvonalaik látszottak. Mikor megvilágította végre a gyenge fény vértől csapzott bundájukat, a mágus megértette, miért nevezte ideiglenes társa ezeket a szörnyetegeket rémfarkasoknak. Az állatok bundája nagy foltokban hiányzott, egyiküknek a koponyája egy része is le volt hasítva. A lények minden bizonytalansággal halottak voltak. Egyikük oldalán hosszú vágás éktelenkedett, melyet valószínűleg egyik saját, törött bordája okozott. Bal hátsó lábával néha rálépett saját kilógó beleire, ezért kicsit elmaradva követte a másik két rémfarkast. Tekintetükben túlvilági fény izzott, vicsorgó pófájukból véres nyál csöpögött.

A középső állat lódult neki először, hogy a két férfira vessen magát. A mágus kinyújtotta kezét tenyeréből egy hatalmas tűzgömböt indítva az állat felé. Az állat elrugaszkodott a földtől a harcos felé. Bár a tűzgolyó telibe trafálta az állatot, az mit sem törődött vele, megpörkölt, de rendületlenül repült át lángokon.

A pásztor jobbra lépett, és közben fordulásból megrendítette a hatalmas bárdot ellentartva testsúlyával a súlyos csapásnak, mely jóformán kettéhasította a rémfarkas testét a levegőben. Az állat nyekkenve esett a patakpartra súlyával kicsavarva a bárdot gazdája kezéből.

A pásztornak meglepődni sem volt ideje, egy másik rémfarkas elsodorta. Az állat a férfi torkára támadt, de

helyette csak annak védekezőleg feltartott alkarját kezdte marcangolni. A férfi megragadta az állat torkát, és oldalra hemperedett vele. Mély levegőt vett, majd mindketten eltűntek a patak habjai között.

A mágus a felé tartó rémfarkasra pillantott. Egyetlen csettintésére a talajból egy fél tucat hegyes, zöld bambusz nőtt ki olyan gyorsan, hogy az élőhalott állatot egyszerűen felnyársalták, mint valami bogarat. A lény tehetetlenül morgott és csaholt a férfi felé, aki már nem foglalkozott vele tovább, hanem a patak felé fordult. A parton a majdhogynem kettéhasított farkas billegve állt fel, némán és imbolyogva a mágus felé indult. A csatabárd kiesett testéből a vértől és belsőségektől mocskos földre.

A mágus ezúttal jéggolyót lőtt az állatra, melynek tömör anyaga úgy vágta képen a rémfarkast, hogy az megfagyott pófával bucskázott hátra a patakba, melynek vize messzire sodorta. Valahol a patak mélyén a pásztor és a harmadik rémfarkas ádázul birkóztak. A férfi az állat bordáit öklözte, hogy annak tüdejéből kiszaladjon a levegő, míg az állat továbbmarcangolta prédája karját. Mivel a rémfarkas élőhalott volt, egyáltalán nem volt szüksége levegőre, ellentétben a férfival, aki lassan már csillagokat látott az oxigénhiánytól.

Ekkor a harcos szemébe éles fény világított. Kirepültek a vízből, mely alattuk hófehér vízesésként zubogott a mélybe. Ők is zuhanni kezdtek volna, ha a férfi nem kapja el hirtelen egy fa gyökerét, mely a sziklák közül nyújtózott vízért sóvárogva a zuhatag felé.

A rémfarkas állkapcsa lecsúszott a férfi szétmarcangolt karjáról, és a túlvilági lény pörögve zuhant a mélybe, ahol egy éles sziklán landolt szilánkokra törve minden csontját. A pásztor még látta fél szemmel, ahogy az állat megpróbál felállni - kevés sikerrel -, majd felfelé pillantott. A perem másfél méterrel lehetett fölötte, de szétmarcangolt karjával nem tudott volna felmászni. Másfél perc múlva érkezett a mágus, aki egy varázslattal mozgásra bírta a gyökeret, mely egy jóságos kígyóként emelte a peremre a harcost. Visszasétáltak a barlanghoz.

- Szóval ezek a rémfarkasok?
- Ja. Ellepték a környéket a rohadékok.
- Ebből a barlangból származnak, be kell mennünk.
- Rendben.

Előbb mutasd a kezéd! - A pásztor kinyújtotta jobbát a mágus felé. A seb erősen vérzett, néhol még a csont is fehéren kivillant az összeroncsolt izmok alól. - Ez így nem lesz jó - morogta a mágus, és pár szót kántált a seb fölé téve kezét. A hús és a bőr villámgyorsan összeforrt, és pár másodperc múlva már a hegek is eltűntek a fekete férfi izmos karjáról. A pásztor komoran tekintett karjára, melyről a sebbel együtt eltűntek a hegtetoválasok és a régi sebhelyek is. Sértett haraggal formálta az idegen szót a mágus felé:

- Barbár!

A polcokon nekromanciával és mágiával foglalkozó könyvek sokasága sorakozott. Az olajlámpások fénye mellett még a sokféle fluoreszkáló folyadék is fényel töltötte be a barlang legnagyobb termét. A sarokban, ketrecekben foglyul ejtett farkasok várták, hogy a gonosz mester kísérleteinek áldozataként rémfarkasokká váljanak. Az említett mester fekete, aranysegélyű kimonóban serénykedett a terem közepén lévő asztalra terített farkastetem körül. Különböző folyadékokat pumpált az állat ereibe, így annak izmai lassan megduzzadtak, tagjai lassan mozogni kezdtek, mintha a

rémfarkas egyfajta elképzelhetetlenül mély álomból ébredne.

A mester valamit jegyzetelt egy pergamenre, majd az állatra mutatott, és parancsot adott neki:

- Menj! Ölj!

Az állat oldalra hemperedett, leugrott az asztalról és a kifelé vezető járathoz indult. Azt azonban nem érte el, ugyanis a sötétből előlépő két alak közül a fehér ruhás egy varázslattal megnyitotta az állat alatt a sziklát. A rémfarkas vonítva zuhant a mélybe.

A behatól páros elsétált a hasadék mellett, és a mester elé lépett.

- Szóval te gyártod ezeket a szörnyetegeket! - mondta neki a mágus.

- Én. És engedélyem van a birodalomtól a formula tökéletesítésére.

- Szóval harcászati kísérletek.

- Pontosan. Távozzatok a laboromból!

- Sajnos azt hiszem, hogy a társamnak tolmácsolnia kell népe üzenetét irányodba.

- Nem érdekel, mit akar ez a barbár.

A mesternek ideje se volt megbánnia, hogy kimondta a barbár szót. A pásztor olyan erővel rúgta mellbe, hogy a vézna fickó bordái ripityára törtek, szétkaszabolva szívét, tüdejét. A hátratántorodó test átesett egy polcon, melyen mindenféle folyadékok sorakoztak. A mester elterült a színes tócsában.

- Mehetünk? - kérdezte a mágus.

- Tölem - vetette oda a pásztor. A két férfi elindult vissza, a barlang szája felé. Egyikük se láthatta, hogy a hátrahagyott holttest izmai lassan dagadni kezdenek. Csak az éktelen káromkodásra fordultak vissza a terem felé. A mester imbolyogva állt fel. Jó három méter magas lehetett, az izmai miatt szétszakadt drága kimonó rongyokban lógott rajta.

- Miért nem tudnak a rosszfiúk simán lent maradni? - sóhajtott a mágus, és villámokat szórt a rémséges, trollszerű mester felé ujjából. A robusztus alak nem zavartatta magát, üvöltve rontott rájuk. A pásztor is rohanni kezdett ellenfele felé. Elrugaskodott annak térdéről, és bárdjával fentről lefelé sújtott a torz fejre. A fegyver éle azonban elcsúszott a kemény koponyán, és

így a rémség vállában ért célt, lenyúzva az ellenfél fél fejét és kettéroppantva annak kulcscsontját.

A fekete harcost megragadták a hatalmas karok és a kőfalhoz csapták. A férfi pár másodpercre el is vesztette eszméletét. Mikor magához tért, látta, hogy társa kétségbeesetten próbál kitérni a szörnyeteg csapásai elől. A mester fél karja időközben valahogy könyökből leszakadt, a pásztor nem tudta, hogyan. A mágus is több sebből vérzett, nem tudott varázsolni, a védekezésre koncentrált.

A pásztor felpattant és az egyik olajlámpást hozzávágta a rémhez, aminek testén a vegyszerek lángra lobbantak. Nem érzett ugyan fájdalmat, de az arcába is csapó lángok elvakították.

- Pucoljunk! - kiáltotta a mágus. A páros kirohant a barlangból, mögöttük döngő léptekkel indult meg a mester. A szabadban a mágus megfordult, és tenyereit összeillesztve ősi szavakat kezdett kántálni.

A hegy megremegett. A barlang falai lassan összezárdtak. A szörnyeteg rohanva érte el a kijáratot, de már túl későn. A falak összepréselték. Ahol azelőtt még a barlang volt, most göröngyös kőfal állt, mintha mindig is így lett volna. Egyedül a mester-szörnyeteg megmaradt karja árulkodott róla, hogy itt nemrég valami történhetett. A lény előre nyújtott karja ugyanis nem került a falak szorítása közé, így az kapálózva, markolászva nyúlt ki továbbra is a sziklából.

- Hát ez undorító - morogta maga elé a pásztor, majd a társára nézett. Mindketten vérmocskosak voltak, de egyikükön sem volt komolyabb sérülés.

- Hát ez az. No, de nem baj. Ez el lesz itt magának néhány emberöltőig, a rémfarkasok meg többen már nem lesznek.

- Ja. Kinyírjuk azt a néhányat a többiekkel.

- Én viszont most hazamegyek. Pont elég volt ennyi utazás nekem. Ha bármi hasonló van, most már tudod, hol vagyok. Jó pénzért számíthattok rám.

- Rendben van. Köszönöm... - A pásztor sokáig nézett a távozó alak után, majd mikor az már elég messze járt, hozzáfűzte:

- Barbár. - Nem hallhatta, hogy a távolban a mágus ugyanezt mondta mosolyogva, miközben rágyújtott a pipájára.

N. A. Cabeludo

AMIKOR A HOLD ELTAKARJA A NAPOT

Az egyik körbejár, pontosan, mindig ugyanúgy.

A másik szeszélyes, folyton változik.

Örök társak az égbolton, örök ellenfelek.

És néha a hold eltakarja a napot.

A barátom volt. Nem tudtam róla, mi a kedvenc itala, mikor van a születésnapja, vagy mondjuk azt, hogy tüsszög-e a kutyaszórtól, és azt hiszem, ezzel ő is ugyanígy volt velem kapcsolatban. Túl ritkán találkoztunk ahhoz, hogy ilyen jelentéktelen dolgokról beszéljünk.

Mégis jobban ismert engem bárkinél, s én is mindenki másnál jobban ismertem őt.

Szinte mindenben különböztünk, ezért a beszélgetéseinket inkább adáz vitáknak kellene hívnom. Ő szenvedélyes volt és szórakozott. Én szerettem magamat

nyugodtnak és összeszedettnak tudni. Ő lelkesedett mindenért, ami régi. Én mindenért, ami új. Engem megkereszteltek, őt nem. Én hitetlen felsőbbsséggel csak nevettem mindenféle vallásos áhitaton. Ő minden vallásból összecsipegette magának, ami épp a kedvére való volt.

Egy dologban azonban nagyon hasonlítottunk: egyformán makacsul védjük a magunk igazát. A találkozásaink rendszerint úgy végződtek, hogy az egyikünk - általában ő - dühösen felpattant, és köszönés nélkül faképnél hagyta a másikat.

Egy este, amikor körülöttünk a társaság nagyszerűen mulatott, mi pedig még elég józannak éreztük magunkat az újabb összecsapáshoz, letelepedtem mellé, és vártam.

- Besötétedett - mondta nagy sokára.

- Igen, általában ez szokott történni a nap végén.

Vagy ma másra számítottál?

- Azt hiszem, mi emberek valaha szerettük a sötétséget - ringatta magát abba a lírai hangulatba, ami annyira jellemző volt rá. - Éjszaka volt, a hold világított nekünk. Vadásztunk, táncoltunk és szeretkeztünk a holdfényben. Azután valaki elvetette az első magot, és onnantól kezdve a napot kellett imádni. Nem volt már tánc a csillagok alatt, csak kemény munka nappal és kimerült alvás éjjel. Elfelejtettük, milyen puha és biztonságos az éjszaka. Elfelejtettük a holdat.

- Dehogyan felejtettük. Nézd csak! - mutattam körbe a seregnyi csillogó szemű, a zene ütemére egymás karjába simuló párra. - Vadásztunk, táncoltunk, szeretkeztünk ma éjjel. Illetve én nem, mert most éppen mindháromhoz túl fáradt vagyok, és egy kicsit be is vagyok csípve.

- Ugyan! - legyintett. - Ez az éjszaka még halványan sem emlékeztet arra, amilyen régen volt, az első embeerek idejében. Ma már félelemmel teli az éj.

- Éppen fordítva! - lepődtem meg. - A félelem egy atavisztikus ösztön, ami harmincezer éve még nagyon is jó szolgálatot tett a holdfényben ugrabugráló ősembereknek, amikor az első gyanús hangra hanyatt-homlok menekülniük kellett.

Ő a szokottnál is szelídebben hallgatótt.

Megvontam a vállamat, és folytattam:

- Ma már nincs okunk félni a sötétől. A félelem érzése persze még bennünk él. Van a jó félelem, ami hasznos, mert a közeli veszélyre figyelmeztet. Ez volt az övék, az ősöké. Belőle korcsozott el a miénk: az ismeretlentől való félelem, aminek az egyetlen oka a buta babonákban rejtőzik, amiket mi gyártottunk magunknak, és amit az okos ember, mihelyt kinövi a gyerekkori fantáziálásokat, le is tud győzni magában.

- Az olyan okos ember, amilyen te is vagy, igaz? - gyulladtak gunyoros fények a szemében.

- Igen. Az okatlan félelem nem fog rajtam - jelentettem ki határozottan. - Rajtam ugyan nem.

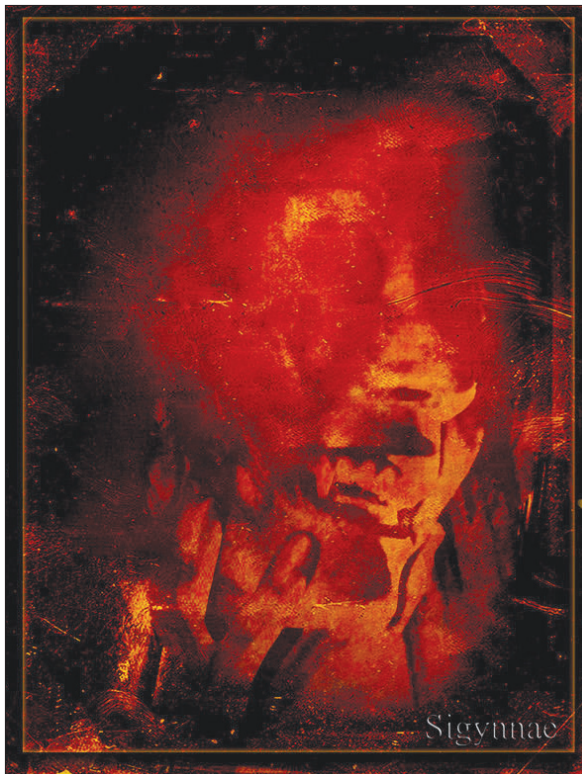
Megint hallgatótt egy darabig, hogy alaposan megfontolhassa a következő mondatait. Közben olyan áthatóan nézett rám, hogy zavaromban önkéntelenül is visszatartottam a lélegzetemet.

- Mi van akkor, ha a sötétségtől való félelem, amit a zsigereinkben érzünk, jogos? - kérdezte végül. - Ha az ösztöneink olyankor arra figyelmeztetnek, hogy nálunk erősebb, ügyesebb lények vadásznak ránk?

- Erősebbek és ügyesebbek is az embernél? - mentem bele a játékba. - Ha léteznének ilyen lények, tudnánk róluk, hiszen a közelünkben kellene élniük, hogy vadászhasznának ránk.

- Igen! Köztünk vannak, csak nem ismerjük fel őket, annyira hasonlítanak ránk. Mert ezek olyan lények, amik belőlünk lettek.

Már sejtettem, mire akar kilyukadni, és úgy véltem, csak tréfál, a türelmemet teszi próbára.

- Elindultál valami régen meghaladott jungiánus elképzelésből, ahonnan hova máshová vezethet az út, mint a homályos miszticizmusba? - nevettem fellengzősen. - Állj meg, mielőtt emberfeletti teremtményeket, vérszívókat és más élőhalottakat kezdesz nekem emlegetni!

A legnagyobb meglepetésemre komolyan vette, amit mondtam, és komolyan is válaszolt:

- Nem állítom, hogy ilyen lények léteznek. Csupán azt kérdezem, hogy miért zárjuk ki eleve a létezésüket? Nappal eszünkbe sem jutnak, de ha eljön az éjjel, történeteket mondunk róluk, csodáljuk őket, és ha fura neszek ébrednek a sötétben, félősen meglapulunk...

- Én aztán nem - vettem közbe.

- Sok hihetetlen dologról kiderült már, hogy igaz. A Föld gömbölyű, a mesebeli Tróját kiásták, a jógik megállítják a saját szívüket.

- Most meg Hamletet játszol, és én lennék a te Horatiód. Máskor kerülni szoktad az ilyen közhelyeket. Sokat ittál, menj haza!

Ő azonban még maradt, és tovább beszélt:

- A holtak feltámadása a nyugati vallások alapvető eszméje. Nem aposztrofálható buta babonaságnak, ami száz- meg százmillió ember számára mindennapi valóság.

- Pedig azt teszem - feleltem. - Az Ószövetség a korabeli történelmi események és az akkoriban divatos hiedelmek ügyetlenül összeforrasztott elegye. Az Újszövetség pedig nem más, mint ókeresztény propaganda.

A barátom lehunyta szemmel ingatta a fejét.

- Tudod, mi a legszomorúbb, te napimádó? - kérdezte halkán. - Hogy csak a szavakra figyelsz, és nem a mondanivalóra.

Ez volt az utolsó, egyben a legrövidebb és a legkülönösebb vitánk. Egyszer sem emeltük fel a hangunkat, nem csapkodtuk az asztalt, és a végén egyszerűen el-

hallgatóttunk mind a ketten.

Ő felállt, csendesesen jó éjszakát kívánt, az ajtó felé indult.

- Vigyázz, el ne marja a torkodat odakinn egy éjjeli vadász! - kiáltottam utána csípősen.

Egy pillanatig habozott, a keze a kilincsen, de nem fordult hátra. Csak szó nélkül eltűnt az éjszakában.

Ezután hosszú ideig nem láttam őt. Valóban eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Hiányzott.

Míg nem egy reggelen - egy korai nyarat ígérő, verőfényes reggelen - szembe nem találtam magam vele az utcán. Elment mellettem. Tétova lassúsággal, szinte a falhoz simulva haladt, a válla meggörnyedt, a fejét a földre horgasztotta, és a friss, tavaszi meleg ellenére hosszú télikabát volt rajta.

Nem, ez nem lehetett az én barátom.

De a kabát, a mozdulat, ahogy a két kezét a zsebébe dugta, a lépteinek ritmusa mind-mind ismerős volt.

Megfordultam, a nevén szólítottam – meg sem hallotta. Pedig ő volt, most már biztos voltam benne. Utána-eredtem, magam felé fordítottam.

– J Jesszusom, borzalmasan nézel ki! – szakadt ki belőlem.

Laposan, alulról pislogott fel rám, karjával ernyőt formálva a homloka elé. A haja fésületlenül hullott a szemébe, árnyékba borítva sápatag arcát. A szája vértelenre fakult, olyan erősen szorította össze. A ruhái szálnalmasan lógtak rajta, mintha ki tudja, mióta koplalt volna. Vállára tett tenyerem alatt az egész teste fázósan reszketett.

– Csak nem vagy beteg? – kérdeztem aggódva.

– Jól vagyok – suttogta rekedten, amivel végképp meggyőződtem az ellenkezőjéről.

– Merre tartasz?

– Haza... Már haza kellett volna érnem.

– Elkísérlek – közöltem ellentmondást nem tűrően.

Egy régi, aprócska házban lakott egy hasonlóan apró kert közepén, amiben gazdagon burjánzott a borostyán, és a bejárathoz vezető lépcső legalsó kőfoka omladozott. Bent sűrű félhomály fogadott, de a barátom nem engedte, hogy széthúzzam a súlyos függönyöket.

– Kissé érzékeny a szemem mostanában – magyarázta.

Az otthona menedékében már korántsem tűnt olyan elveszettnek, mint odakint. Akár egy macska, magabiztosan kerülgette a szanaszét heverő székeket, asztalkákat és a földre hányt könyvkupacokat.

Egy pohár vízzel tért vissza. Előrenyújtott karral botladoztam felé a sötétben. Ő megkönnyorult rajtam, lenyomott egy fotelbe, és felkattintott egy sárga fényű olvasólámpát.

– Ez minden, amivel megkínálhatlak – nyújtotta nekem a poharat. – A konyhám teljesen üres.

– Pedig nem ártana enned valamit – jegyeztem meg.

– Igen, igazad van – villant rám a szeme. – Éhes vagyok.

Hirtelen felém hajolt, én óhatatlanul hátrahőköltem előle. Karmokká görbülő ujjai lecsaptak a csuklómra, és egy végtelen pillanatig maradtunk így: én a karosszék támlájához préselve, ő pedig közel, nagyon közel, az arca az arcom mellett, hogy forró lélegzetem hideg bőrének ütközött, és onnan áramlott vissza énrám.

– Jobb lenne, ha most elmennél – húzódott lassan hátra.

Elfordult, a szemét lehunyta, az előbb még az ínyére vont ajkait megint összetapasztotta.

Kapkodó sietséggel tápázkodtam fel, és minden méltóságomat hátrahagyva botorkáltam az ajtóhoz. Igyekeztem közben nem venni tudomást a szívem ijedt dobogásáról.

A kinti napvilágba érve azonban erőt vett rajtam a menekülésem felett érzett szégyen és a baráti kötelességtudat. Visszanéztem: ő a mély árnyékban állt erősen hunyorogva, az ajtó fájába kapaszkodva. Én kint a fényben, köztünk a nyitott ajtó.

– Ne maradjak mégis? Nincs szükséged valamire?

Megrázta a fejét.

– Csak menj el gyorsan a közelemből, kérlek!

Elindultam, de minden második lépés után megfordultam.

Ő nem mozdult az ajtóból, míg a kertkapuhoz nem értem.

– Hűtlenek lettünk a holdhoz és az éjszakához, és meglakoltunk érte – hallottam fáradt hangját. – A sötétség már új gyermekeket dédelget. Menj innen, napfény fia, és vigyázz nagyon magadra!

A szavai még sokáig ott keringtek a fejemben. Mit jelentenes ez? – töprengtem. A magyarázat, amit találtam, cseppet sem volt az ínyemre, igyekeztem hát nem gondolni rá.

De amit nappal tagadtam, álmaimban szabadon kísértett. A barátom arca nemsokára már úgy lebegett előttem, mint halvány hold a koromfekete égen. Menekülj előlem, nap szolgálója! – nevetett rám.

Ez az álomkép észrevétlenül alattomosággal az ébrenlét józanságába is belepota magát, és elnyomott maga mellett minden más gondolatot. A külvilág történésői lassacskán nem voltak képesek átverekedni magukat hozzám a zavaros képzelgések ködfüggönyén.

Néhány nap múlva különös csomagot kézbesítettek nekem. A nevemet a barátom cikornyás betűivel írták rá. A meglepetéstől le kellett ülnöm, a hosszúkás dobozból ugyanis egy feszület és egy kihegyezett karó került elő.

Azon az éjjelen megint vele álmodtam. Holdarca le szállt hozzám a magasból, és mohó, sárga szemfogakat villogtatva kapott a nyakam felé. Verejtékben úszva ébredtem, az összes lámpát felkapcsoltam, azután hajnalig éberem virrasztottam a feszületet és a karót szorongatva.

Tudtam, miért küldte őket. Hogy megvédhessem magam tőle, ha az éhsége legyőzi az akaratát, és eljön értem.

Az ablaküveg mögül lestem a napkeltét. A gyenge sugarak végiglopóztak a város szűk utcáin, egyre erősödő tűzükkel ébresztgették az alvókat.

Akkor elhatároztam, hogy még aznap leszámolok a félelmeimmel, és meglátogatom a barátomat. A feszületet és a karót is magammal viszem, szigorúan csak azért, hogy visszaadjam neki ezeket a furcsa ajándékokat. Valójában persze biztonsággal töltött el a tudat, hogy a kezem ügyében lesznek, ha a dolgok rosszul alakulnának.

Erőltetett elszántsággal lépdeltam át kertjének elvadt ágyásain. A ház ablakait bedesztkázták. Az ajtót nyitva találtam. Résnyre belöktem, bekiáltottam – semmi. Elköltözött volna?

Nagy levegőt vettem, beléptem.

A villanykapcsoló tompán kattant, fényt nem gyújtott. Mégsem honolt vak feketeség a szobákban. Gyertyák lángja lobogott szeszélyesen. Eszerint ő még itt lakott. A szeme pedig már a lámpafényt sem bírta.

Szobáról szobára jártam. A barátságos rendtelenség, a szertehagyott, kedves limlomok nem voltak seholl. Komor hangulat uralkodott a házban, mintha egy ravatalozóban lettem volna. Hideg kúszott felfelé a gerincemen, azon voltam, hogy sarkon fordulok, és szégyenszemre elfutok.

Hatalmas döngéssel valahol a hátam mögött becsapódott a bejárati ajtó.

Összerezentem, feszülten a csöndet füleltem.

Az ő szépen zengő, testetlen hangja szólított meg:

– Üdv, Horatio! Szellem jár tán a várfokon?

Rémülten fordultam körbe. Nem láttam, hol van. Ugyanakkor egymás után ellobbantak körülöttem a gyertyák.

– Tehát hajlandó vagy végre hinni nekem. Késő, sajnos már késő... – hallottam.

Ott volt a szobában, velem!

Megdermedt az ereimben a vér. A lábam alig engedelmeskedett, de sikerült kihátrálnom a szoba ajtaján. Bevágtam magam mögött, és nekivettem a hátam.

– Miért jöttél vissza? Hiszen adtam neked egy esélyt. Figyelmeztettek.

A hang karnyújtásnyi közelből jött, és ebben a helyiségen is kezdtek kialakulni a lángocskák.

- Sajnálom, amit tenni fogok veled, de éhes vagyok. Tudod te, milyen az, folyton éhezni?

Szomorú sóhajt és lány érintést éreztem az arcomon. Az utolsó gyertya fényénél észvesztve iramodtam a bejáráshoz vezető folyosó felé. Nekimentem egy könyvszekrénynek, székeknek, a falnak, áttörtem a szárnyasajtó üvegét. Fájdalmas horzsolásokat szereztem, az üvegszilánkok összevagdostak és ezernyi vérpatakot fakasztottak rajtam, de diadalmas kiáltással értem ki a napfényre, ahova, tudtam, nem követhet.

Megfordultam, és megkönnyebbülve, csúfondárosan mosolyogtam rá.

Ő is mosolygott, és az égre mutatott.

Tökéletes volt az időzítése. A napot, az órát, a percet, az egészet előre kitervelte. Ismert engem, tudta, hogy jönni fogok. Ő volt a vadász, én a vad, és besétáltam a csapdájába.

Odafenn a hold a nap elé kúszott.

A vadász csak erre várt. A déli szürkületben elindult felém.

Vékony kabátom alatt a kezem a feszületre fonódott. Előrántottam.

- Istentől elátkozott teremtmény, pusztulj a szemem elől!

Csodálkozás és derű keveredett az arckifejezésében.

- Hát ezt is magaddal hoztad? És istent emlegeted, te, az örök hitetlen?

Egyre közeledett, remegő kezemből hanyag mozdulattal söpörte ki a keresztet.

- Legyen most már vége a játéknak! - nevetett. - Nem akarlak tovább kínozni, én szegény, halandó barátom.

Felordítottam, és ebben az ordításban benne rezgett az üldözött préda halálsikolya, a zsigereim mélyén megbúvó ősi rettegés, a végső, tehetetlen elkeseredés.

Belédöftem a karót.

A hold mögül kibukkant a nap. Lángsugarai végigcirógatták a földre rogyó testet.

Vörös volt a vére, vörösen, melegen bugyogott elő a melléből.

Nem voltak nagy, hegyes szemfogai, nem a hold fagyos lehelete hűtötte halott-hideggé a bőrét, nem égette őt hamuvá a napfény. Sosem akart bántani engem.

A barátom volt. Élt, és én megöltem.

Fátyolos szemét rám emelte, utolsó lehelete alig hallhatóan rebtent felém:

- Azért, valld be, féltél egy kicsit...

Honfy Ágnes Ilona

LidércFényes lehetőségek

A Lidércfény stábjában nemrégiben úgy határozott, hogy - olvasói igények alapján - a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat nyomtatott példányait szélesebb körben is elérhetővé teszi.

Azonban ehhez sajnos a mi anyagi lehetőségeink már kevesek, ezért arra gondoltunk, hogy 2010 januárjától havi, negyedéves, féléves, valamint éves előrendelések által juttatjuk el az érdeklődőknek az AKF-et.

Mit is jelent ez konkrétan?

Azt jelenti, hogy az alább közölt információk (és természetesen a folyóirat ismerete) alapján mindenki eldöntheti, mennyit tud rászánni, majd ír egy e-mailt a lidercfeny@szentesinfo.hu címre, „AKF előrendelés” tárggyal.

Az e-mailben írjátok meg a pontos neveteket, postacímteket, valamint azt, hogy mennyi időre és melyik lehetőséggel éltok.

Lássuk, mik is a lehetőségek:

1.) Az eddig, nyomtatásban megszokott, 16 oldalas, A/4 méretű, **fekete-fehér** újság, melynek darabára **180 Ft**.

2.) Az újdonság, a 16 oldalas, A/4 méretű, belül fekete-fehér, kívül **színes borítóval** nyomtatott újság, melynek darabára a megrendelések számától függ:

- egy példány **430 Ft**
- 75-100 db között **375 Ft/példány**
- 100 db felett **350 Ft/példány**.

A fenti árak bruttóban értendők, tehát tartalmazza az áfát, azonban a postaköltséget nem.

A postaköltség:

- 1 db esetén (kb. 60 g) **130 Ft**,

- 2-5 db esetén (kb. 225 g) **165 Ft**,
- 6-10 db esetén (kb. 430 g) **295 Ft**,
- 11-17 db esetén (kb. 720 g) **480 Ft**,
- előlőtt, 2 kg-ig (kb. 45-48 példány) **615 Ft**.

Vagyis 1 db fekete-fehér AKF teljes költsége 310 Ft, 1 db színes borítós AKF teljes költsége 480-560 Ft, 5 db fekete-fehér AKF 1065 Ft-ba kerül, 5 db színes borítós AKF pedig 2315 Ft-ba.

Részünkről a példányszám nem számít, mivel a nyomda digitális gépen készíti, és így akár 1-1 példányt is tudunk rendelni (persze örülnénk neki, ha ennél valamivel több lenne :-))

Természetesen a postaköltség megoszlik, ha az egy településen élő előrendelők közül vállalja valaki, hogy hozzá érkezik a csomag, és a példányokat szétosztja.

Amit határozottan kijelentünk, hogy a Lidércfény stábjában a befolyt pénzt pontosan nyilvántartja, azt az AKF előállítására és postázására költi, a megadott személyes adatokat pedig a hatályos törvényeknek megfelelően, titkosan kezeli, azokat harmadik személynek ki nem adja.

Példa e-mail:

Tárgy: AKF előrendelés

Tisztelt Lidércfény HQ!

Ezúton megrendelem 2010-es évben, egy évre a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratot a 2. lehetőség szerint, színes borítóval, 1 példányban (430 Ft darabáron + postaköltség).

Lidérc Regő

LidércLáp

Mocsár u. 13. I. em. 3.

9409

A medve (Kurgan története) VIII.

1945, Berlin

Hajnalodott, amikor sikerült a felszínre küzdenie magát. Amikor lendületet vett, és ledöntötte az utolsó akadályt, az egy még álló faldarabnak bizonyult. A fal nagy robajjal leomlott, ő pedig előmászott a szállongó por ködéből. Alig egy-két halandó volt a közelben, olyanok, akik az egykori lakásaik maradványai közt keresgéltek a még menthető javaikat. Lehajtott fejvel várt, minden létező érzékszervét bevetve. Az első, ami feltűnt neki, az a csend volt. Az omlás zaja után bekövetkező némaság és mozdulatlanságban ő volt csupán az egyetlen dinamikus figura. A kezében villogó palloszal körbefordult.

- Vége van a háborúnak, és az én Güntherem sincs már itt - állapította meg csalódottan. Leeresztette a fegyverét. A lopva öt bambuló két-három halandóra vigyorgott. Ettől a mimikától végképp nemlétezőnek próbálták venni. A porig rombolt városból már az összes eddig vígan háborúzó halhatatlan eltávozott, nyugodtabb vidékekre, ki-ki hajlamai szerinti értelmezésben. Az ő Günthere nagyon okosan a visszavonulás drámája alatt a tűzvonalban maradt, időnként beállva a harcoló csapatok közé is. A kitörések, visszavonulások, ellenlökések, elterelő hadműveletek zűrzavaraiban mindig kicsusszant a kezei közül. Kurgan mostanra nagyon megbecsülte a németet, okos és ügyes. Meg gyors. Ezért aztán még inkább szerette volna elkapni. Ha nagy időket él meg, túl erőssé válhat. Végigkergette a háború tépte Európán, Berlinig. Valahol itt volt a végső, elkeseredett csata sűrűjében. Nem sok választotta el tőle, hogy elkapja. Megpillantotta, '36 óta először, szembenéztek egymással. „Minden végső csata egyszerre!” - gondolta, és nekihuzakodott az összecsapásnak.

Ám ekkor egy teljes lakóház ráomlott egy közeli detonációtól. Dühöngve próbált meg ásni, egy darabig még a kardját semelve. Egyfolytában az ősi ember járt az eszébe, nem kéne úgy járni, mint ő! Végül úgy szabadult ki, hogy a törmelék nem bírta el egy pince, és beszakadt alatta. Innen már át tudta magát verekedni egy tiszta járatba, ahol még világítás is akadt. Megint a föld alatt! Hosszú létezése alatt elég sűrűn mászkált barlangokban meg csatornáknak. „Én már csak ilyen vagyok!” - gondolta rohantában. Szeretem az ilyen izgalmas helyeket. Sajnos azonban a pince másutt is beomlott, így állandóan ásni kellett. Érezte a németet maga előtt, de képtelen volt utolérni a beomlott, hullákkal teli pincéken keresztül. Egy idő után kénytelen volt tudomásul venni, hogy Günther ismét megúszta. Ezután hosszasan, már kényelmesebb tempóban keresgélte a feljutási pontokat. A németet még érezte valahol a távolban, harcolt. Az csak lassan jutott le hozzá, a távolságon át, hogy nem az oroszokkal! Egy másik halhatatlannal akadt össze! Megállott egy rakás láda között, amikben valamit lehoztak oda a háború elől. Günther harcol valakivel! Nem tudta megállapítani, hogy kivel, de a német fölényben volt. És győzött! Ha lehunyta a szemét, szinte látta a német mozgását, és azt a taktikai pontot, ami lehetővé tette a győzelmet. Tiszta ügy, a német annyival volt jobb, hogy észrevette és kihasználta a lehetőséget.

- Bravó! - sziszegte, aztán leült az egyik mennyezetdaraboktól kissé megroppant ládára. A német megerősödött, és őneki át kellett gondolnia a stratégiáját vele kapcsolatban. Körülötte törött és viszonylag ép ládák hevertek. Valami múzeum anyagát tárolták itt, a meg-

sérült ládák tartalma szanaszét hevert a lába körül. Ahogy ott ücsörgött, akár ő is egy hajdani kiállítási tárgy lehetett volna. A világítás már rég nem működött, a leomlott épületek darabjai között, a megroggyant mennyezet résein beszűrődő szórt fényben minden ősi nek látszott, elfeledettnek. Már nem volt oka sietni, ahhoz még az ő ereje is kevés volt, hogy a több tonnás romokat eltolja a feje felől. Csöndben töprengett a hogyan továbbon, közben a tekintete szép lassan körbejárt a megviselt pincében. A múzeum sok cucca között fura hengereket vett észre. A homály miatt először csöveknek nézte, de bizony nem azok voltak. Felcíhelődött, és közelebről szemügyre vette a tárgyakat. Szőnyegek voltak, dús hímzésű, arab szőnyegek.

- Kuat Mustafar! Légy üdvözölve a házamban! A hang a fejében szólalt meg, egykori mestere szólt hozzá így, mikor a tanítványává fogadta. Elmosolyodott, és önkéntelenül meghajolt. Ahogy ott állott a homályos, porlepte pincében, a háború alatt, visszatért a múltba, hogy ismét meghallgassa mestere intelmeit...

- Hibásan tartod a fegyvered, így könnyen elvehetik tőled! - mondta neki az arab, és egy mozdulattal kiütötte a kezéből. Ő ott állt, üres marokkal, bután bámulva. A mester a torkához tette a saját pengéjét, aztán elmosolyodott.

- Vedd fel azt a holmit, és kezdjük előlről! - Fémcsengettől kísérvé körbetáncolták az udvart, az arab számos feleségének figyelő tekintetétől kísérvé. Kautát zavarta az a sok női szem, de nem merete megemlíteni. A mester annyival volt jobb nála, hogy nem látszott ajándatosnak felbőszíteni. A mester beszélt hozzá, könnyedén, nyugodtan, pedig ő teljes erejéből támadott.

- Hatalmas erők lakoznak benned, Mustafar! Nem csak a testi erőd nagy, a lelki is, meg kell tanulnod élni vele! Az ellenséged először a lelkeddel győzd le, telepedj rá, nyomd agyon! Engedd, hogy kis időre megpillantson. Meglásson valamit az igazi valódból! Mindenkinek más fog látni, de mindig egy félelmetes dolgot. Amikor megretten, már győztél is! Ilyet még sose láttam senkiben, mint benned! - Ezek az elismerő szavak a mélyére hatoltak, megmocancott a medve. Napokon át vívtak, hajnaltól estig. A mester olyan apró, cifra trük-

köket mutatott neki, melyekkel... „*legyőzheted a nyugati barbárokat!*” Ő örömmel tanult meg mindent, amit csak megmutatott neki. A finom kitérőket, és félmozdulatokat átformálta az ő természetére és erejére. Ezen sokat dolgoztak, míg azok beleolvadtak a mozgásába, és észrevehetetlenné váltak. Még álmában is vívott, amikor a mester egyáltalán pihenőt engedélyezett. A mester egyszer ezt ki is próbálta. Rajtaütött, lesből támadott rá. Behunyt szemmel, fektében háritott, félre ugrott, és felpattant. Megakasztott egy alulról jövő vágást. Amikor a pengéjét elcsúsztatva a másikon hirtelen kasszalt egyet, az arabnak jókorát kellett ugrania hátra, hogy elkerülje a sérülést...

Tekintete kitisztult, és észrevette, hogy az egyik ládából csontok hullottak ki, régi, emberi csontok. Ahogy azokat kezdte el bámulni, hatalmába kerítette egy érzés, amit rég nem érzett. Odalépett, és a pallosával rá sújtott a fára. A törött lécek közül egy koponya gurult a lábához. Egy ideig nézegette, aztán megszólalt:

- Üdv néked, Rova, megint találkoztunk! A hangja csiszolópapírszerűen recsegett. Régen nem szólott senkihez. Egy darabig köpködté a port, aztán felemelte a földről a barátját, harcostársát, klánbélijét.

- Jer velem! - invitálta, mintha a csontok képesek lennének vacillálni vagy dönteni. - Nem jó helyen vagy te itt! A kardja helyére tette a koponyát és a többi maradványt. Továbbindult. Amikor jóval később a kardját lóbálva kirobbant a törmelék alól, a nap az alvadó vér színével versenyezve görnyedezett a láthatáron. Nem volt egy vidám nap kezdete ez a berlinieknek. Az utcának csúfolt keskeny csapáson éhező németek bámultak rá. Sötét, fürkésző pillantása nyomán mindenki sürgősen visszatért az előző elfoglaltságához. A mosolya indokolta ezt, nem volt egy békességet sugárzó. Rövid nézelődés után elrakta a kardot az ősi csontok mellé. A régi tárgyak egymással ellentétes, egymást kizáró kort képviseltek. Aki cipelte őket, az volt köztük a kapocs. A régi csontok, a régi ember és a régi kard tökéletesen idegen volt a romok között. A lerombolt város megszűnt réginek lenni, kihullott a civilizáció megszokott kereteiből. Valami új, ijesztő lappangott benne, akár egy fertőző góc. Az amerikai zóna felé ment, erről nem is tudva. A németet követte, akár a vadászkutyá a kihűlt nyomot. Miközben kereste a másikat, mindenféle különös dolgot látott, olyasmiket, amit csak egy vesztes országban láthat az ember. Senki nem próbálta igazoltni, megállítani, de mindenki megpróbálta nagy ívben elkerülni.

A háború alatt visszatért hozzá a medve, újra azzá vált. Most hogy megszületett a törékeny béke, időbe telik, míg ismét egy civilizáltabb mázt maszatol magára. Ő még maga volt a háború. Később, akik látták a Kurgant, ezt az emléket önkéntelenül valami mással, valami kevésbé vad dologgal helyettesítették be. Egy amerikai, aki a jeepjéről látta Kurgant egy romos falon állni, lázalmokkal átgötrődött éjszakák után arra a következtetésre jutott, hogy amit látott, az nem egy ember volt. Nagy ókorrajongó lévén egy antik istennek kezd-

te hinni az értelmetlen élményt. Az évek elmúltával az a meggyőződés szilárdult meg benne, hogy magát a hadistent, Marsot látta ott, amint elégedetten szemlélte művét. Évtizedekkel később még mindig ezt próbálta megfogni, furcsa szürrealista festményekben, különös, hátborzongató versekben. Amikor meghalt, hagyatékát egy régiségkereskedő vásárolta meg. Ő pedig rájött, hogy mit akart mondani a művész. Az egészet átadta a társainak, akik elemezték, és nem kis meglepetéssel fedezték fel a zűrzavaros eszmetévelygések, látomásos allegóriák, különös jelképek és szimbólumok mögött Kurgant. A róla vezetett információk adatbázis sok fontos elemmel gazdagodott...

Az árnyak ösvénye

A bukás íze fémes volt, ott pezsgett benne, elégedetlenséget szülve. Aztán ez az elégedetlenség csöndes szomorúságnak és valamiféle megkönnyebbülésnek adta a helyét. Sokat bolyongott, azzal a fém buborékkal küszködve. Vajon MacLeod kardjának az ízet érzem? Ezt a lehetőséget mulatságosnak találta, de mégsem vitézte fel. A könnyűségérzet áthatotta és lassan feloldotta az a kellemetlen pezsgést benne. De ez hosszadalmas folyamat volt, közben a mélységek vándoraként egyre csak a helyét, a többiekét kereste. Amikor végre odaért, ahol a többi vadász állt, örömeiben vad, történelem előtti táncra perdült.

- Hazatértem! - kiáltotta némán. Eddig magával cipelte a sebhelyeit is, de most amikor beállt a barátja mellé, kisimult, és egyre jobban kezdett hasonlítani egykori önmagához. Csatlakozhatott az árnyakhoz, az ösvényen. Rova rámosolygott, ő pedig visszamosolygott rá. - Elvégeztem! Legyőztem a medvét, én lettem a medve, és engem is legyőztek! Vége! - mondta boldogan. Rova a fejét csóválta.

- Nincs vége! - Kauta fürkészve nézte a barátját.

- Nincs vége? - Rova furcsa lett, idegen. Nem akarta elveszíteni. Ahogy őt fürkészte, megint úgy érezte magát, mint egykor rég, mikor Ogia, a varázsló ránézett. Keresni kezdte a többiek közt, de nem találta. Ösztönösen ellenszegült.

- De igen, vége van, a medve halott! - Rova alakja azonban egyre fenyegetőbb lett és idegenebb. Valami ismét életre kelt, ami taszította. Kautát sokkolta a felismerés.

- A medve él! - A döbbenet tompa belenyugvássá vált, szomorúan hagyta helyben: - A medve él! Az árnyak között, az ösvény mélyén ismét szívszorítóan egyedül érezte magát. Lehajtotta a fejét, és azt suttogetta: - Még találkozunk! - A térsége halkabban válasszolt:

- Még találkozunk. - Magányos hang az árnyak között:

- Várok.....várok...

2012

...Felsírt egy csecsemő...

Homoergaster

Kedves olvasóink!

Véget ért hát Kurgan, a Medve története, bár valószínűleg felbukkan még néhány különálló rész, mely így-vagy úgy kapcsolódik ehhez.

Azoknak, akik türelmesen végigkísérték ezt a folyamatokban közölt írást, köszönjük a kitartásukat.

Akik csak most veselkednek neki, hogy elejétől a végéig elolvassák, azoknak jó szórakozást kívánunk!

Ugyan Kurgantól jórészt „megszabadultunk”, ám a Lidércfény berkein belül tomboló rajongás a Hegylakó-univerzum után lankadatlan. Így szinte biztos, hogy az idén, a Lidércfény Író Körben készült ilyen témájú novellákat a közeljövőben a nagyközönség elé tárjuk.

Addig is, ha valakinek hiányozna ez a téma, vegye elő a filmeket, a sorozatokat, a könyvet, vagy hallgassa meg a Lidércfény Rádió 2. adását, amelyben éppen ezzel foglalkoztunk.

Alan Dean Foster: Kiberrítus

Alan Dean Foster nevét meglátva az embernek többnyire az Alien-sorozat jut eszébe. Persze Foster nem csak a gonosz idegenek alakját formálta meg, hanem számos más témában is írt könyvet, elegendő, ha a Wikipédián megnézzük a magyar nyelven megjelent írásait, amely csak egy kis részét képezi teljes alkotói munkásságának. Az Idegeneken kívül én csak a Star Wars univerzumban játszódó történetet olvastam tőle - konkrétan a Jedi kristályt, így egy online antikvárium kínálatát böngészve nagy érdeklődéssel vettem észre a Kiberrítus, avagy a Cyber way című alkotását. Persze rögtön meg is rendeltem, és néhány nap elteltével kezembe vehettem a kissé már szakadozott kötetet.

Miről is szól a könyv? A könyv hátoldalán olvasható szöveg szerint:

„Vernon Moody afféle modern zsaru, aki az idejétmúlt módszerek helyett jobban szereti modern eszközökkel: számítógépekkel, adatbázisokkal elkapni a gyilkosokat. Így azután egyáltalán nincs ínyére, hogy legújabb ügye egy ősi, misztikus navaho festmény körül bonyolódik. Azt pedig nem is sejtí, hogy - a festmény hatására - megszokott világába földönkívüliek akarnak betörni. S a rutinyomozásnak indult gyilkosság úgy hamarosan rémálommá válik...”

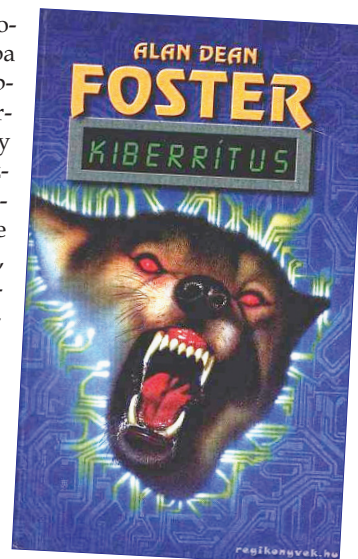
A címben szereplő „kiber” szó alapján az olvasó először egyfajta kiberpunk írásra számít, egyfajta komor, de technológiailag fejlett világban zajló eseményekre. Ehelyett egy viszonylag kellemes, a közeli jövőben létező világot kapunk, melyben Vernon Moody nyomozó és társa, Paul Ooljee indián őrmester a Navaho Közbiztonsági Hivataltól egy furcsa gyilkosság tettesét keresi az egész regényen keresztül. A központban egy szokatlan navaho homokfestmény áll, melynek megszerzéséért a tettes még ölni is képes, és egy olyan varázslat elvégzésére alkalmas, amelyet még az ősi hagyományokat jól ismerő navaho indiánok sem tudnak

elképzelni... A két nyomozó a tettes nyomába ered. Egy másolat alapján megpróbálják feltörni a homokfestmény kódját, ennek következtében aztán leég a kerületi rendőrőrs. Persze nem adják fel a harcot, és folytatják küzdelmüket a végső győzelemig...

Fosternek ismét sikerült egy olyan könyvet megalkotnia, melyet végig nagy izgalommal olvas az ember. A világ teljesen eltér a tőle megszokott és az - általam - eddig ismert Alien-stílustól, de ettől függetlenül nagyon jó olvasmány. Ügyesen keveri az ősi indián hagyományokat a modern világ vívmányaival. Teljesen természetes például, hogy az indián gyerekek megismerik a régi hagyományokat, miközben ők is, szüleik is modern számítógépeket használnak. Érdekesebb a homokfestő művészek is: gépekkel dolgoznak, megrendelésre készítik a festményeket, miközben nem nagyon hisznek az ősi mágia erejében - de azért mindig hagynak egy kis hibát művükben, nehogy mégis valahogyan működésbe lépjen a varázslat...

Összességében a Kiberrítus nagyon kellemes olvasmányélményt jelentett számomra. A könyv magyar kiadása régi, 1997-es, de egy kis szerencsével még mindig be tudja szerezni az érdeklődő olvasó valamelyik antikváriumban.

Kapitány

OTAKU

Jelentése, olyan személy, aki megszállotta a Japán kultúrának, animéknek és mangáknak.

SZentesi Otaku Club

A klub 2009. szeptember 22-én alakult.

A cél egy olyan klub létrehozása, ahol az Otakuk, azaz Anime, Manga és Japán kultúra fanok megtalálják a helyüket...

Programok

- Olvasó sarok (újságok és mangák)
- Konzol-játékok
- Kártya-játékok
- Vetítések
- Csevegés

Helyszín és Időpont

Szentes, Művelődési és Ifjúsági Ház
Fotósakkör-terem
Keddenként 17:00-19:00

MANGA

A képregény japán nyelvű elnevezése. Többnyire méretük és hosszuk széles skálán mozog - a japán utas jobbról-balra halad

ANIME

A japán stílusú rajzfilmek összefoglaló neve. Ebben a stílusba tartozik, pl. a Naruto is...

